

disse Partier ikke har villet eller evnet at samarbejde med andre Partier, saa at vi kunde faa et Værn for den danske Krone.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Trier har Ordet for en kort Bemærkning.

Trier: Efter den højtærede Finansministers Tale kan jeg nøjes med nogle ganske faa Bemærkninger. Først vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Drachmann, at naar han gør gældende, at jeg aldrig har været Tilhænger af statsfavorede Industrier, saa er det rigtigt. Men naar han saa tilbyder paa bredere Basis at drøfte Spørgsmaalet om Beskyttelse af Industrier, ogsaa Industrier, der frembringer andet end Luksusvarer, vil jeg dertil sige, at jeg tror ikke, vi kommer nogen Vegne med en saadan Diskussion. Statsfavorede Industrier nødvendiggor efter vor Opfattelse statskontrollerede Industrier og nøje statskontrollerede Industrier; uden Statskontrol ingen Statsfavorisering.

Saa gjorde det ærede Medlem Hr. Drachmann gældende, at Skatterne af 1. Februar 1924 ikke havde voldt Gene, idet Forbruget ikke var gaaet ned. Jeg synes, det er en lidt let Maade at motivere, at nogle Skatter ikke har haft Betydning, ved at sige, at Forbruget ikke er gaaet ned. For der er nogen, der har betalt. Den store forbrugende Befolkning har betalt. Men jeg er efter de Udtalelser, det ærede Medlem Hr. Drachmann og det ærede Medlem Hr. Korsgaard er fremkommet med, blevet klar over, at de ikke interesserer sig for den jævne Mand. Det blev af det ærede Medlem Hr. Korsgaard meget skarpt pointeret, at vi stillede aldrig noget Krav til den jævne Mand, og saa længe vi ikke gjorde det, kunde vi overhovedet, mente han, ingen Vej komme med Valutaspørgsmaalet. Jeg vil gerne sige, at Socialdemokratiet betragter det som sin Opgave at beskytte den jævne Mand mod de Angreb, han hver eneste Dag er Genstand for fra det kapitalistiske Samfund, som han lever i, vi vil gøre det paa hvert enkelt Omraade og ogsaa her, hvor det konservative Folkepartis Opgave er at lægge vor Skatteordning over paa Forbrugerne som Helhed og lette den direkte Beskatning. Det har jo altid været det konservative Partis Politik i deres Fremhæven af de indirekte Skatter, at ramme den store jævne Befolkning og lette dem, der er i Stand til at betale. Naar saa det ærede Medlem Hr. Korsgaard meget stærkt fremhæver, at vi maa ned med Forbruget, ja, saa maa han i Konsekvens af

denne sin Stilling sige: Vi maa ned med Forbruget for den jævne Befolkning alene, medens vi ikke rører de andres Forbrug i det Øjeblik, vi forhøjer Priserne. Hvis vi skal ned med Forbruget, saa er den eneste rette Vej, vi har at gaa, at stille de velhavende og de andre ens; og denne Vej er Rationeringens.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ordet for en kort Bemærkning.

Korsgaard: Til det ærede Medlem Hr. Trier skal jeg sige, at naturligvis var det urigtigt, naar han sagde, at vi fra konservativ Side ikke interesserer os for den jævne Mand. Men vi er nok saa meget Realitetsmennesker, som det ærede Medlem Hr. Trier er, og vi ved saare vel, at Forbruget som Helhed betragtet hviler ikke paa faa Mennesker, men paa hele Befolkningen, og naar Forbruget skal ned, gaar det ikke at undtage meget store Befolkningsklasser; saa maa hver især med efter sin Evne.

Til den højtærede Finansminister, som fremsatte den nye Teori, at det er Oppositionspartierne, der skal være smidige, og Regeringen, der skal modtage Smidigheden, maa jeg sige, at der ogsaa paa dette Omraade synes at være indført et Systemskifte. Jeg mener tværtimod, at det altid maa være Regeringen, der koldblodigt maa bedømme Situationen, saaledes som den nu en Gang ligger, og saa være smidig. Den Kunst har Regeringen i hvert Fald ikke lært endnu, og det er jo muligt — den højtærede Finansminister var i sin Forelæggelsestale meget forbeholden med, hvad han fik Lejlighed til at gøre —, at der vil medgaa saa lang Tid dertil, at der ikke bliver Tid nok. Med Hensyn til Smidighed i øvrigt er det imidlertid en Kendsgerning, at der i Landstinget er fremsat et Forslag af det konservative Parti, som i høj Grad nærmer sig til det, Regeringen ønsker, selv om der naturligvis er et godt Stykke Vej tilbage. Jeg skulde dog tro, at den almindelige Forhandlingsmaade er, at efter at et saadant alvorligt Forslag er fremsat, maa det være den Parts Sag, for hvem Sagens Realitet er en Alvorlighed, virkelig at vise sin Villighed til at forhandle. Men herom har der aldeles ikke været Tale. Regeringen har ensidigt holdt paa, at kun det, som godt og vel Halvdelen af Befolkningen kan gaa med til, skal der tages Hensyn til, medens det, som den mindre Del af Befolkningen i hvert Fald foretrækker fremfor Import-